В снігах несходимих, глибоких,
Де темні бори лише мрілись,
В тайзі на етапнім привалі
Вони несподівано стрілись.

Крізь млу сонце ледві шаріло
Бурульки яскрились на хаті...
Він був у залізних кайданах,
Вона у суконнім халаті.

Покрикнули з диву спянілі,
Обличча спалахнули жаром:
І всяк постеріг-би одразу,
Що те палахтіння не даром.

І час, і нудьга, і вязниця
Поклали на бранців ознаки;
Про те у їх очах горіли
Й тепер поривання однакі.

Зірвалось огнистеє слово,
Сплелись переможені руки...
Була в тім нервовім стисканні
Безодня і щастя, і муки.

Крюки аж чорніли на вітах,
Присипаних снігом, ялових,
І карканням крили розмову
Од пильних ворожих вартових.

А мова лилася, кипіла.
Як паводь по гатях весною, —
Про злі у розлуці пригоди,
Про скутки нерівного бою...

Почулась команда: "в дорогу!"
І впала хвилина розстання:
У неї пробилась сльозина,
У його зірвалось зітхання...

Од брязку заліза шумливо
Знялося з ялин гайвороння,
А сонце червонистим оком
Дивилось, немов би з просоння...